

алабастрър
албинос
алвеоли
алгоритъм
алдехид
Алеко
Алжир
алзепил
алианс
алкален
Алла
алманах
Алнег
алозавър, словослагателка
алпинист
Алрос
Алсевал
Алтънбаш
алуминий, лула
Алф
алхимия
алцхаймер
алчност
Алшутов
толщина
алъш вериш
лъохман
алюзия
аяска

Нищо лошо не се случи: трите каруци които бяха носили храна в града, си дойдоха и ето ги, че спряха пред чифлика. Слугите, доволни, че са се върнали, усмихваха се и не бързаха да слязат. Пръв скочи Панко и започна да разпряга. Панко беше нисък, тантурест, бавно пристъпяше, бавно работеше, но решителност и сила имаше в цялата му снага. Като го гледаше, Галунка чувствуваше как се успокоява, как се разсейват всичките и страхове. Може Васил, мъжа и, да го няма, но като е Панко тука, всичко в чифлика ще си бъде наред.

Такъв слуга не бяха имали. Наистина, мълчалив беше и, току-речи, нищо не знаеха за него: отде е, де е бил по-рано, има ли жена, деца. Но беше послушен и работеше добре. Можеше и да гяла, а то е много важно, и кога се счупеше кола или друго, умееше да го поправи. И сам работеше, и можеше да упътва други. Ето защо, макар че чичо Митуш се мръщеше, Панко изпреваряше всички и ставаше пръв между слугите.

Докато Галунка си мислеше тъй и гледаше пристигналите каруци от чердака на господарската къща, при нея дойде сам Панко.

— Е, Панко, додохте ли си? — посрещна го засмяна Галунка. — Нищо не ви се случи, нали? Нали пусто се чува, че обирали по пътищата... Аз какво не съм премислила нощес. Нищо не ви се случи, нали?

С гуми Панко не отговори. Но се позасмя, по-подигна рамене, поклати глава. От една немногочиста кърпа той извади голям сноп банкноти и го погаде на Галунка.

— Панко, аз няма да ги броя — каза Галунка. Сякаш уплашена от толкова много пари, тя дори са изчерви и бързо се огледа наоколо, да не би да я види някой. И наистина, гледаха я двама души. Те бяха двама селяни, които стояха насреща пред саята, на слънце. Дошли бяха тая сутрин и чакаха Панка.

— Ще ги оставя в сандъка тъй, както ми ги даваш — каза Галунка, като скри снопа банкноти зад себе си и се дръпна малко навътре. — Аз не разбирам. Като доде Васил, вижте си сметката.

Панко кимна и се усмихна. Объркана още, Галунка чувствуваше нужда да говори.

— Васил отиде да доведе Василена — заговори бързо тя. — Нали сестра ми Василена е женена тук, в Преселци. Мъжът и се помина и вече шест месеци, как стои при свекъра и свекърва си. Ех, мило им било, не искат да я пуснат. Добре, но може ли все тъй... Като не било късмет... А тя трябва да се прибере. Та отиде Васил да я доведе. Там да бъде, та каквото е нейно, да си го вземе. Че когато се жени Василена, две коля чеуз натоварихме.

Панко пак не каза нищо. Не бързаше и да си ходи.

— Какви са тез хора? — попита ниско Галунка и посочи с глава към двамата селяни. — Питаха за тебе.

— Нашенци са, търсят работа. Ще починат малко и ще си идат. Господарке — каза Панко някак срамежливо и за пръв път, може да се каже, погледна Галунка в очите, — те не са лоши хора, сиромаси са. Ще има ли нещо да ги гостим, че са гладни? Пък и аз съм гладен.